

[Jørgen Jensen]

børnene, men også et spørgsmål om den ydelse, man fik fra bistandskontoret, når man var i den situation. Der er også spørgsmålet om, hvorfor man ikke bygger det nødvendige antal børnehaver, når der står i bistandsloven, at man skal gøre det. Der er altså eksempler nok på, at man ikke arbejder sammen, derfor er jeg tilfreds med, at man nu tager spørgsmålet op endnu en gang, og som sagt, mangler der eksempler, er vi villige til at komme med dem.

Hermed sluttede spørgsmålet.

6) Til statsministeren af:

Steen Folke (VS):

»Kan statsministeren bekræfte, at han deltog aktivt i de succesrige bestræbelser på at bestikke Irland og Italien til at tilslutte sig det europæiske monetære system, og kan statsministeren oplyse, hvor meget det vil koste den danske stat, samt hvilken politisk og bevillingsmæssig baggrund han havde herfor?«

(Spm. nr. 560).

Skriftlig begrundelse.

Ved afslutningen af EF-topmødet den 5. december 1978 var det som bekendt højt usikkert, om Irland og Italien ville deltage i EMS. For at lokke de to lande med blev der på topmødet stillet i udsigt, at Den europæiske Investeringsbank i en 5 års periode ville stille lån op til 1 mia regningsenheder (7 mia kr.) årlig til rådighed for disse lande på særlige vilkår, hvis de ville deltage i EMS. Yderligere lovede man et rentetilskud på 3 pct. for disse lån og satte en overgrænse på 1 mia regningsenheder for omkostningerne herved over en 5-årig periode.

Men denne bestikkelse var ikke stor nok til at lokke Irland og Italien til at deltage i EMS. Ifølge Børsen for den 19. december 1978 spillede Anker Jørgensen efter topmødet en særdeles aktiv rolle i forsøget på at overtale de to lande til at være med. Den 11. december skal statsministeren således have skrevet et brev til ministerpræsident Andreotti og premierminister Jack Lynch og heri forsikret, at man var rede til at yde større beløb til de to lande. Anker Jørgensens brev skal

være blevet læst op i både det italienske og det irske parlament.

Endelig skal Danmark være nået til enighed med Frankrig, Vesttyskland og Beneluxlandene om at bevilge yderligere 40 mill. regningsenheder til Irland i både 1979 og 1980. Den danske andel heraf er angivet til at være af størrelsesordenen 1 mill. regningsenheder (7 mill. kr.) pr. år.

Så vidt spørgeren ved, er der ikke givet tilsagn hverken i finansudvalget eller markedsudvalget, for statsministeren så rundhåndet delte ud. Hele forløbet understreger folketingets rolle som slet og ret ekspeditionskontor i en så vigtig EF-sag som oprettelsen af EMS.

Steen Folke (VS):

Hele den måde, hvorpå statsministeren på Danmarks vegne medvirkede til at stable det europæiske monetære system på benene, selv om EMS endnu ikke er kommet helt op at stå, var ret ejendommeligt.

I betragtning af, at EMS fra mange sider er blevet kaldt det vigtigste skridt i EF-samarbejdet eller integrationen, siden Danmark blev medlem af EF, er det tankevækkende, at regeringen ikke fandt nogen anledning til at lade folketinget drøfte EMS, før statsministeren gav sin tilslutning på EF-topmødet i begyndelsen af december sidste år.

Heller ikke bagefter kom der nogen reddegørelse fra regeringen. Først da EF-modstanderpartierne herinde krævede det, kom der en forespørgselsdebat om sagen.

Mit spørgsmål i dag drejer sig om en detalje i forbindelse med indførelsen af EMS, men en ganske vigtig detalje, nemlig statsministerens angivelige aktive rolle i det succesrige forsøg på at overtale Italien og Irland til at gå med i EMS. Italiens tilslutning har været med til at udløse regeringskrisen dér, så det er ikke en helt ligegyldig sag.

Jeg mener, man med rimelighed kan tale om bestikkelse i forbindelse med de beløb, som Irland og Italien blev stillet i udsigt, hvis de trods deres store betænkeligheder alligevel ville tilslutte sig EMS. Ifølge Børsen skal statsministeren have deltaget særdeles aktivt i udformningen af de fristende tilbud og i den overtalelse, der fandt sted. Nu er det jo ikke alt, hvad der står i avisen, som er